

van principiële overwegingen. Zoo is het dus kunnen gebeuren, dat enkele in een bepaald verband uiterst betekenisvolle conclusies pas vijf minuten vóór de beslissende vergadering bij wijze van sneltrein-onderhandeling, die natuurlijk in werkelijkheid allerminst dit karakter kon hebben, werden overgenomen door opposenten, die eerst den indruk hadden gevestigd, alsof ze er niet van wisten. Als de man, die in die laatste momenten moest kiezen tusschen concessie of geen concessie, toen in die laatste oogenblikken gewild had, ter wille van den „vrede“, dan was hoogstwaarschijnlijk wat later als „vrede“ algemeen erkend werd, er bij ingeschoten, en de „vrede“ dus nog niet gediend. Nu schoot alleen de waarachtigheid misschien er bij in. Leiding des H. Geestes, — o zeker, maar een mensch, wiens adem in zijn neusgaten is, zal toch altijd weer in concrete situaties pijnlijke ervaringen, hoe bitter weinig hij tenslotte heeft aan formeele ethiek.

En dan die schijn-zuster Onklaarheid! Moet die niet eveneens uitgebannen worden? Neen, niemand zal verlangen, dat altijd en overal het schrille zoeklicht spelen moet over alle schuilhoeken van het terrein, waarop wij wonen. Maar als een rechtsgeeding gesteld is, wat zal men dan met de Onklaarheid aanvangen? Er is in 1936 ter zake van de meeningsverschillen door sommigen gestreefd naar een beslissing, die aan het onderzoek naar de waarheid volkomen de vrije hand wilde laten, doch niemand zou disqualificeren, en dus den vrede zou dienen zonder de waarheid ook maar in het minst te kort te doen. Maar die voorslag van waarheid-en-vrede is toen, hoewel zoo goed als heel de synode er rijp voor was, getorpedeerd; sommigen vonden hem „te slap“, de zaak werd weer teruggewezen naar een commissie, en na een goede week van pauze is er uit haar molen een ander voorstel gekomen, welks formulering althans een bepaald kant scheen uit te wijzen, waar dan de meeningen voorgedragen werden, die te onderzoeken vielen. Wij waren daartegen, en herinneren ons, hoe prof. Ridderbos destijds zelf opmerkte, dat van een dergelijke formule „allerlei komen kan“. Nu, er is ook allerlei van gekomen; maar thans moet men niet willen, dat het onderzoek naar de waarheid gelijken tred houde met den vrede. Wel met den wil tot vrede (zie artikel verleden week). Maar die wil tot vrede moet dan ook blijken in den wil tot opklaring der situatie, hetzij — ter bekorting van den weg — door samenspreking met volgende publicatie, hetzij — als men dat niet wil — langs den langeren weg van de stukken open en bloot op tafel leggen. Wie den korteren weg verhinderd heeft, en we hebben reeds herinnerd aan de houding der professoren Kuiper en Hepp, die moet dit voor zichzelf verantwoorden. Doch wie zoo iemand daarin bijvalt, of ook maar niet afvalt, dié moest dan maar, zij het ook met ons al zuchtende, den langeren weg als opgedrongen aanvaarden. Dat schijnt me onvermijdelijk, en uit een oogpunt van den strijd voor waarheid en vrede beter, dan een ontijdigen oproep te doen hooren tot vredessluiting. Ik zeg niet, dat prof. Ridderbos dien oproep liet uitgaan. Ik geloof alleen maar, dat vele hoorders zijn woord in die richting hebben uitgelegd. Wij zijn evenwel nog in het tijdperk der vredesvoorbereiding. En als in zulk een periode nu geroepen wordt om vrede, op zulk een manier, dat wel niet de spreker, maar dan toch menig hoorder bij den „vrede“ denkt, niet aan vreedzame gezindheid, doch aan vredessluiting, dan wordt toch feitelijk onbedoelde steun verleend aan degenen, die den korteren weg hebben afgewezen, terwijl zij, die den langeren weg tegen hun wil opgedrongen zijn door de weigering tot samenspreking, bemoeilijkt worden nog vóórdat ze het woord konden nemen.

De vraag der wenschelijkheid van den korteren dan wel van den langeren weg tot vredessluiting is (zoolang niet alle gegevens ter beschikking staan) nog een open vraag. Wij moeten aannemen, dat de huidige rector der Theol. Hoogeschool evenmin als wij weet, wat er zal staan in het rapport der vijf samenwerkende leden der bekende commissie; dat hij eveneens rapporteren is van wat de twee andere leden zullen rapporteren; en dat hij tegenover beide groepen volkomen „neutraal“ (in den goeden zin des woords natuurlijk) staat. Maar dan is het ook ongewenscht, nu reeds, zij het ook onwillekeurig, op de besprekingen in te werken.

Wij gaan nog eens terug naar die begrafenis van wat aan de roeping der kerk vijandig is. Zouden we maar niet allen oproepen mee te doen aan den begrafenisgang? Want het ontroerende is, dat niet alleen de problemen van vóór de poort, doch ook die van daar achter urgent zijn. Prof. Ridderbos sprak over de tweelingzusters, die vóór de poort staan, maar niet willen binnenkomen tenzij dan gezamenlijk. Maar wees ons, als we niet in onze uitnodiging tot binnenkomen den drang des harten leggen om ze beide binnen de poort te krijgen. Alle beidspraak is mank; waarheid en vrede zijn feitelijk niet vóór of achter de kerkpoort te zoeken. In één opzicht ligt in prof. Ridderbos' rede een vertroostend element, en ook in de reactie, die zij wekte: ze wordt gebruikt ter ondersteuning van een stormstillend gebaar. Voorzover daarin de erkenning ligt, dat er in 1936 onhoudbare beschuldigingen zijn uitgesproken, klopt dit met wat wij van den aanvang af betoogd hebben. Zou het waar zijn, dat het „erger dan vóór Assen“ is, dan zou de wil tot waarheid en vrede moeten oproepen tot harden strijd ter veiligstelling van de waarheid en den echten vrede. In zooverre door prof. Ridderbos de pacificatie in het verleden als voorbeeld voor het huidige geslacht gesteld is, kon het zijn op korten termijn, ligt in deze rede dus een geruststellend moment: de beschuldigingen van erger-dan-vóór-Assen worden

blijkbaar niet juist geacht. Maar juist waar het om beschuldigingen gaat, moet ook ronduit gezegd worden, dat zij onjuist zijn geweest, en onhoudbaar zijn gebleken. Anders blijven we in den mist.

Dezer dagen vroeg een broeder mij, toch ook voor mijn deel er toe te willen meewerken, dat 1939 een tweede 1905 zou worden: een synode, die verzoenend werken zou door een allen bevredigende verklaring van gevoelen. Ik heb geantwoord, dat dit mogelijk en ook gewenscht was voorzover het zou gaan om een eerlijke samenspreking, en voorts, in zooverre een formulering van inzichten werkelijk mogelijk en gewenscht zou zijn. Evenwel, er is aangeklaagd, bewust en willens, en ondanks waarschuwing. Er is van synodewege — persdiscussies blijven buiten beschouwing — in beginsel niet zoozeer om samenspreking, als wel om onderzoek gevraagd. Dat verandert de zaak. Samenspreking van alle betrokkenen, dus óók met enkele niet-theologische professoren werd door sommigen onraadzaam geacht, hoewel destijds het concept „Arnhemse artikelen“, waarover we nog onlangs in Perschoow gesproken hebben, was voorgesteld door een commissie, waarin ook dr J. F. Reitsma, niet-theoloog, zitting had gehad. Door niet nader aangeduide meeningen tot object van onderzoek te maken, is min of meer disqualificeerend gewerkt, zij het dan ook in den meest voorzichtigen, dat wil hier zeggen: in den meest verantwoordelijken vorm. Op dit punt moet volgens het eigen synodaal besluit helderheid verkregen worden. Bovendien leert de historie van die mislukte „Arnhemse artikelen“, dat het de tijd niet is voor eenige synodale leeruitspraak, gelijk in 1905. Men huivert reeds als men denkt aan de reeks van misverstanden, die in de laatste jaren over de hoofden uitgestort zijn.

De broeders, die in 1936 met aanklachten voor den dag kwamen, hebben de volle maat kunnen krijgen. Ze zijn aangehoord, en breed beantwoord. Men moet nu in 1939 niet degenen, wier beurt het thans is, om te vertellen, dat ook zij wel wat op het hart hebben, bij voorbaat bemoeilijken in het „op tafel leggen“ van dat hart. Zie de Kamper redenaar niet, dat de tijden er wel naar zijn, om het hart op tafel te leggen? Maar wie hem hoorden, mogen dan de tafel vrij houden; met deze óók al weer precieus beidspraak zullen we nu maar eindigen. Maar we willen niet eindigen, zonder eventjes te vertellen, dat we, na afsluiting van dit artikel, den „psalm“ (of dichtstuk) onder de oogen kregen, waarvan volgens deskundigen Augustinus de vader is, en waarin we zijn eenigen ons bekenden „psalm“ bezitten. Het was zijn „Psalmus contra partem Donati“, een bestrijding op rijm van de Donatisten: een polemische psalm dus; op zichzelf al een motief om over na te denken. Het heele alfabet wordt door Augustinus afgewerkt; de strofen beginnen n.l. achtereenvolgens met de letters van het alfabet A—V. En tusschen elke strofe staat het refrein, het ypopsalma: omnes qui gaudetis de pace, modo verum iudicate. Dat wil, vrij vertaald zeggen: wie aan den vrede lust heeft, oordeele naar waarheid; dan komt de zaak wel verder in orde.

Aan alle vrienden en vijanden van de idee der polemische psalmen zij Augustinus' refrein ter overweging aanbevolen.

K. S.

„Candidaat in de godgeleerdheid“.

In onze verleden week beëindigde beantwoording van dr W. A. v. Es hebben we ook even de kwestie besproken of de in een oud reglement van Kampen ergens nog aan te treffen term „candidaat tot het praeparatoir examen“ een ontkenning wezen zou, bedoeld of onbedoeld, van het verlenen van den wetenschappelijken graad van candidaat in de theologie. Wij bevestigden, dat het Kamper candidaatsexamen niet kerkelijk, doch direct wetenschappelijk wil zijn, en dat óók het candidaatsexamen van de Theol. Fac. der V.U. in de kerkelijke taal eveneens heeten moet de bevordering van iemand tot „candidaat tot het praeparatoir examen“.

Na voleinding van dit artikel wees prof. dr K. Dijk mij op art. 41 van de Handelingen van Curatoren der Theol. School van 1855:

„De Vergadering is overgegaan tot de regeling der onderscheidene graden van de Studenten aan de school. Zij heeft deze zaak aldus geregeld, dat er drie trappen zullen zijn:

Het eerste examen..... bepaalt..... enz.

Het tweede..... enz.

Het derde..... enz. iemand den titel dragen kan van Candidaat in de Godgeleerdheid.“

Indien dit reeds in 1855 (dadelijk na de oprichting van „Kampen“) de officiële naam voor bedoeld examen was, vastgesteld door curatoren, en professoren, dan is het toch wel 'n tikje moeilijk verstaanbaar, hoe iemand in of buiten den curatorenkring na 1896 in dezen nog twijfelen kan omtrent den aard van het examen.

Waar de ondersteunde onderscheiding tusschen „candidaat in de godgeleerdheid“ en „candidaat tot het praeparatoir examen“ soms zelfs van curatoriale zijde wordt uitgewerkt, en dan vastgekoppeld aan andere kwesties, b.v. van het promotierecht, is het niet overbodig, even deze notitie vast te leggen.

K. S.

Dr F. L. Rutgers en Jhr Mr A. F. de Savornin Lohman over het oude, Gereformeerde, kerkrecht. (V.)

„In de Nederlanden is het kerkverband der Gereformeerde Kerken tot stand gekomen ongeveer op dezelfde wijze als waarop het 15 eeuwen vroeger oorspronkelijk in de Christenheid was gevormd: door vrijwillige confederatie der plaatselijke kerken zelve“ blz. 188.

„In landen, waar de Overheid de Hervorming tegen-

stond en haar geweldig zocht te onderdrukken... kon er slechts een nieuw kerkverband komen, doordat de plaatselijke kerken, na van zich te hebben weggedaan, wat zij naar Gods Woord misbruiken achtten, waaronder de heerschappij der bestaande hogere besturen en der van hen uitgegane kanonische wetten behoorde, en na zich plaatselijk te hebben gereconstitueerd, weer met elkander in verbinding traden, door in Classen en Synoden samen te komen, wel niet in haar geheel, maar dan toch door lasthebbers; welke nieuwe verbinding dan geheel vrijwillig geschiedde, alleen door inwendigen drang en uit motieven van geestelijken aard“, blz. 189.

Dus: die nieuwe verbinding geschiedde geheel vrijwillig.

Zij was eene vrijwillige confederatie der kerken.

De kerken konden niet in haar geheel samenkomen in Classis en Synode, maar door afvaardigden.

En deze afgevaardigden waren lasthebbers, lasthebbers van die hen afvaardigende kerken.

„Op die wijze is het in de Nederlanden dan ook toegestaan“, blz. 190. Hiervan geven deze Auteurs dan voorbeelden ten bewijze.

„Door dit kerkverband werden nu niet alle de Gereformeerden in de Zuidelijke Nederlanden“ — over welke tevoren gehandeld was — „tot één groot genootschap vereenigd. Ieder Gereformeerde was en bleef lid van zijne plaatselijke kerk; en het waren deze kerken (niet de individuen waaruit zij bestonden), die het kerkverband hadden aangegaan. Daardoor ontstond er dan ook geenszins een nieuw soort van kerk: men bleef, blijkens de stukken, altijd spreken van „de kerken“ (in het meervoud). Er kwam geen centraal bestuur; de regeering der kerken was en bleef bij de kerkeraden, die haar plaatselijk permanent uitoefenden, en voorts tezamen slechts gedurende enkele dagen over de gemeentelijke kerken, terwijl er tusschen de Synoden in weer niets anders was dan de plaatselijke kerkeraden. Ook waren de gemeenschappelijk gemaakte bepalingen slechts verbindend door de gemeene toestemming der kerken zelve. En, rechtskundig gesproken, kon natuurlijk iedere kerk zich ten allen tijde weer aan dat verband onttrekken“, blz. 192 v.

Derhalve: geen nieuwe kerk door de verbinding der kerken in classicale en synodale vereeniging. Geen classicale, provinciale, landelijke, kerk als institut geheel.

Geen centraal bestuur.

De regeering der kerken bleef bij de kerkeraden.

De classicale en synodale vergaderingen geen permanente lichamen. In den tijd tusschen die meerdere vergaderingen was er „weer niets anders dan de plaatselijke kerkeraden“.

En de gemeenschappelijk gemaakte bepalingen slechts verbindend door de gemeene toestemming der kerken zelve.

Dus niet, omdat eene synode als synode die uitaardigd had.

Eene synode had geene eigene macht los van en boven of over de kerken. Zij vormde geen centraal bestuur.

„Volkomen hetzelfde zien wij, reeds ten deele in denzelfden tijd, maar vooral eenige jaren later, ook in de provinciën van het tegenwoordige Nederland geschiedt. Zoo handelden de enkele kruiskerken, die, zij het ook tijdelijk, hier en daar gereformeerd werden. En diezelfde beginselen werden ook gevolgd bij de voorbereidende samenkomst van Gereformeerden uit de Nederlanden, die in October, of althans tot 3 November 1568, te Wezel gehouden werd“, blz. 193.

Zij wijzen er dan op, dat reeds in de voorrede gesproken werd „van de gemeene toestemminge van de Dienaren Gods in Nederland“, halen een paar artikelen aan, en ook weer art. 19 van hoofdstuk V, en handelen dan over brieven van Marnix, die deze bijeenkomst bijgewoond heeft, en waarin hij in beoordeeling van hem gezonden artikelen van den kerkeraad der Nederlandsche gemeente te Londen, opkomt voor de vrijheid der afzonderlijke kerken om in bepaalde gevallen andere kerken te oordeelen en te verwerpen. Zij citeren die brieven om in het licht te stellen „hoedanig een kerkverband hij daarmede bedoelde“, dat hij „alle de gemeenten der Nederlanden tot éénen lichaeme in te lyven“, zocht, blz. 194 v.

En stellen die Londensche artikelen: „De dienaren der kerk hebben de macht en het gezag om ordinantien en voorschriften te geven, en die met de andere gebruikelijke ordinantien der algemeene kerk (indien zij ten minste in de Heilige Schrift haren grond hebben) te handhaven en te beschermen tegen al wie ze veroordeelen, afwijzen of overtreden. Voorts, daar het vast staat, dat de dienaren van Christus, wanneer zij zóó handelen, noch het gezag van Christus, den Heer, in eenigerlei opzicht verminderen, noch aan de Christelijke vrijheid in het minste tekort doen...“, dan critiseert Marnix het eerste met o.a. te zeggen, dat het „een recht fundament der papistische tyrannie“ is, en het laatste, door te zeggen, dat het gebrekkelijk is, omdat daarin ontbreekt „het onderscheit van billick ende onbillick“, blz. 195 v.

„En opmerkelijk is ook in die brieven de geheele voorstelling, die Marnix geeft van de kerkregeering, en de waarschuwing (bijna eene profetie), die hij daar bijvoegt tegen de overheersching der kerken voor reglementmakende kerkbestuurders, die daarbij „de eene de eerbaarheid, de ander de stichtinghe, de derde de ordentlickheit voorwendden“, blz. 196.

„Geheel de het algemeene gehuldigd v werk van kerken onder den 4en Oct

„Het was Synode zou Gereformeerden na zouden waren de geestelijken na hebben de grepen“, blz. bewijze, b.v. beslissingen met hare ge die verplichte wendige dw

„Dat die j zelfstandigh eenig hebbe geen wonde ieder indivi zich toch aan kerk. Maar in overeenst en ieders vr

Daarom j al wat maai men geen k raden. Clas samenkomst colleges; en passend zijn

Daarom j vast, dat o moesten hel plaatselijke is wel mind veilig en zo wij juist b die zulke ol van bisschop

Dus ook En daarom ter synode.

Daarom e deputaatsch in dezelfde dien stemhe Er moet teeren en be mogelijk.

„Daarom van de Nec meervoud) kerkverband gevoerd, en lijk niet „k werden“, bla

Men den het vlak an „Daarom van Classen van de vrij en dat het in kerkelijk eeniglijk en in Gods bev in vrijwilli blz. 204 v.

Iets hierw worden: Dn het gezag v uit krach tot de con rechtens zij en concreet lige toes

„Daarom rechtens ges een kerkver geslachten die het ke redeloos ve

Maar moe

Het schijn staande bro voor ons Ge uit een stu vind en de werd uit de artikel van Tijdschrift antwoord, m in dit tijds plaats voor er in mijn hij in zijn tusschen de van de mee kelijk, amb afgeleid, ni in soort va R in „Gere

LITERATUUR EN KUNST

Een sombere familieroman.

Joh. Fabricius: Kasteel in Karinthië. — 's-Gravenhage, H. P. Leopold's Uitg. Mij. N.V.

De melodie der verten heeft steeds groote bekooring gehad voor den toerist Fabricius. In zijn reeks vroeger verschenen romans werden vele, ver van elkaar gelegen gebieden met aantrekkelijke vertelkunst en goed observatievermogen beschreven. Daardoor werd hij meer verteller, dan eigenlijk romancier.

Dicht bij huis bleef hij in „Flipje“, waarin de kinderziel naar modern recept werd geanalyseerd. En juist dat kinderleven en de verhouding tusschen ouden en kinderen wist hij uitnemend te schetsen.

De combinatie van beide gegevens: landschap en kind, zouden heel goed kunnen leiden tot het schrijven van een groots opgezette familieroman in een landelijk milieu.

Dit schijnt Fabricius gepoogd te hebben met zijn jongste werk: Kasteel in Karinthië, dat met andere familieromans den lijvigen omvang gemeen heeft.

De toerist heeft kennelijk genoten van het mooie landschap in een afgelegen hoek van het oude Oostenrijk. Het golvende, boschrijke gebied, met zijn sombere, groote kasteelen heeft hem bekoord en de lust gewekt, zijn fantasie daar den vrijen teugel te geven. Prachtig weet hij de natuur te beschrijven, vooral het winterlandschap, als bosschen en heuvels met een dikke sneeuwlaag bedekt zijn en het eeuwenoude, vervallen kasteel zijn somberheid verliest onder het nieuwe, smetteloos witte kleed. Humoristisch teekent hij de gemeentelijke dorpsfeer, als burgemeester en fanfarecorps, moe van het wachten op het besneeuwde stationspleintje, de kou gezamenlijk trachten te verdrijven in de rookerige herberg, om ten slotte nog diep in den nacht met verhitte hoofden een bruidspaar het welkomstlied toe te spelen. Het gelukt hem inderdaad zeer goed een passend milieu te scheppen voor zijn familieroman. Het beschrijvend gedeelte verradert telkens weer het talent van den gevoelligen natuurlijfschrijver.

Een goede sfeer weet de schrijver ook te treffen in de uitbeelding van den nieuwen landheer en zijn ondergeschikten. Het vervallen kasteel, van zijn ouden luister beroofd, wordt geërfd door een eenzelvigen, kinderloozen weduwnaar, oud-majoor uit het Oostenrijksche leger, typisch vertegenwoordiger van den ouderwetschen militair stand. De eenzame officier wordt een eenzame landheer, die zijn gemis aan liefde op erbarmelijke wijze zoekt te vergeten in een zondigen hartstocht. Evenals het kasteel, schijnt het adellijk geslacht van de bezitters roemloos te zullen ondergaan.

Maar dan komt de wending. Een late, ware liefde voor een zwakke vrouw zet alles in nieuw licht. Met verachting van eigen levensgevaar schenkt zij den ouden man vier kinderen, waardoor het voortbestaan van het geslacht verzekerd schijnt. Groote diepte en scherpe lijnen krijgt de teekening van het gelukkige gezin, vooral die van den trotschen vader, uitrijdend met zijn krachtig gezin. Ongereemd laat zich de schrijver nu gaan, om het leven der kinderen met al hun avonturen en belevenissen weer te geven. Een langgerekte vertelling, dikwijls niet erg interessant. Even wordt deze onderbroken door den dood van een der kinderen — het begin der tragedie van het boek. Dan komt weer, even het leven der moeder naar voren, die vervanging zoekt voor het verlies van de kleine, die het meest naar haar aardde. Maar de nieuwe Stephan brengt haar slechts teleurstelling, en treurend over het verlorene, verkijnt de moeder in eenzaamheid. Haar rol is uitgespeeld, hoewel de schrijver haar leven nog lang rekt, als donkere schaduw van den in zijn andere kinderen rijken vader.

Na de korte spanning verslapt het verhaal dan weer tot een eenvoudig verslag. Daar het zoo niet kan blijven doorgaan, wordt nu de basis verbreed. Het kasteel ligt in Karinthië en dit is een deel van Oostenrijk. Het wel en wee van het land zullen dus ook de provincie en tevens de bewoners daarvan aangaan.

Het verhaal gaat nu aandacht vragen voor het lot van het keizerlijk huis, waaraan het lot van het land zoo nauw verbonden is. Nadat terloops eenige tragische doodgevallen, die den keizer troffen in zijn gezin, vermeld zijn, volgt wat uitvoeriger de dood van den troonopvolger, waardoor de wereldoorlog zal uitbreken. Maar hier toont de verteller zijn zwakheid als romancier. Het lukt hem niet de dreigende politieke spanning in vollen omvang en ingrijpende beteekenis te verwerken. De oorlog schijnt slechts ontstaan, om aan het gelukkige gezin een einde te maken. Wel komt er weer diepte in het verhaal, door het conflict van vaderlandsliefde en ouderliefde bij den vader, die uitwendig trotsch zijn verafgoden zoon voor zijn land wil ten offer brengen, maar innerlijk van

„Geheel dezelfde beginselen, die door Marnix, en in het algemeen door de Wezelsche conferentie in 1568 gehuldigd waren, lagen ook ten grondslag aan het werk van de Emdensche Synode der Nederlandsche kerken onder het kruis en in de verstrooiing, gehouden den 4en October 1571 en vervolgens“, blz. 197.

„Het was er dan ook ver van af, dat men op die Synode zou gemeend hebben, dat nu de Nederlandsche Gereformeerde Kerken, die er reeds waren of die daarna zouden geconstitueerd worden, rechtens verplicht waren de gemaakte kerkenordening aan te nemen en stiptelijk na te leven. Dat hebben hare leden, en dat hebben de kerken zelve blijkbaar geheel anders begrepen“, blz. 198. Hiervan geven zij dan voorbeelden ten bewijze, b.v. wat classisvorming betreft. „Bij zoodanige beslissingen hadden de kerken zonder twijfel te rekenen met hare geestelijke en zedelijke verplichtingen... Maar die verplichting was alleen zedelijk; er was geen uitwendige dwang“, blz. 202.

„Dat die plaatselijke kerken, bij al hare vrijheid en zelfstandigheid, zich toch tot een kerkverband verenigd hebben, is voor wie hare belijdenis kent, waarlijk geen wonder; evenmin als het vreemd is, dat bijna ieder individu, bij al zijne vrijheid en zelfstandigheid, zich toch aansloot bij het kerkverband zijner plaatselijke kerk. Maar ook in het kerkverband bleef toch, geheel in overeenstemming met zijn oorsprong, ieders recht en ieders vrijheid onverkort.

Daarom juist was men ook daarna zoo afkeerig van al wat maar eenigzins op hiërarchie geleek, en wilde men geen kerkelijke bestuurscolleges buiten de kerkeraden. Classen en Synoden waren slechts tijdelijke samenkomsten van die eeniglijk gedulde bestuurscolleges; en die namen zelden zouden zelfs niet meer passend zijn, als men permanente hogere besturen wil.

Daarom juist hield men ook daarna zoo uitdrukkelijk vast, dat de afgevaardigden der kerken lastbrieven moesten hebben, en wel zooveel mogelijk van iedere plaatselijke kerk in het bijzonder. Eene andere regeling is wel minder omslachtig, zegt Voetius..., maar minder veilig en zou eerder tot oligarchie kunnen leiden; terwijl juist bijzonder gewaakt moet worden tegen hen, die zulke oligarchie, en als gevolg daarvan eene soort van bisschoppelijke regeering in den zin hebben“, blz. 203.

Dus ook waken tegen oligarchie.

En daarom ook niet telkens dezelfde afgevaardigden ter synode.

Daarom evenmin steeds in dezelfde handen allerlei deputaatschappen, en verschillende deputaatschappen in dezelfde handen, en deze deputaten dan nog bovendien stemhebbende leden ter synode.

Er moet niet zijn een beoordeelen van, en rapporteren en beslissen over, eigen werk; althans zoo weinig mogelijk.

„Daarom juist bleef men ook daarna altijd spreken van de Nederlandsche Gereformeerde Kerken (in het meervoud)... en betoogde b.v. Voetius..., dat door het kerkverband niet een nieuwe vorm van kerk werd ingevoerd, en dat die gezamenlijke kerken dan ook eigenlijk niet „kerk“ (in het enkelvoud) konden genoemd worden“, blz. 203.

Men denke hierbij aan eene bekende dissertatie, die het vlak anders zegt.

„Daarom juist werd ook daarna erkend, dat het gezag van Classen en Synoden voor de kerken gold, uit kracht van de vrijwillige toetreding tot de correspondentie... en dat het kerkverband rechtens zijn grond had, niet in kerkelijke bepalingen, noch... noch... noch..., maar eeniglijk en alleen, in abstracto en in het algemeen: in Gods bevel; en concreet bij de bijzondere toepassing: in vrijwillige toestemming en verdrag der kerken“, blz. 204 v.

Iets hiervan verdient herhaald en onderstreept te worden: Daarom juist werd ook daarna erkend, dat het gezag van Classen en Synoden voor de kerken gold, uit kracht van de vrijwillige toetreding tot de correspondentie. En dat het kerkverband rechtens zijn grond had... in abstracto: in Gods bevel — en concreet bij de bijzondere toepassing: in vrijwillige toestemming en verdrag der kerken.

„Daarom juist werd ook daarna gehandhaafd, dat rechtens geene kerk zich ook voor het nageslacht tot een kerkverband kan verbinden, doch ook de volgende geslachten hierin vrij zijn, en evenmin als degenen, die het kerkverband aangingen als dienstbaar en redeloos vee te beschouwen zijn“, blz. 205.

S. GREIJNDANUS.

Maar moeilijk.

Het schijnt, zelfs voor overigens geachte en vooraanstaande broeders maar moeilijk te zijn de juiste lijnen voor ons Geref. kerkrecht vast te houden. Zooals blijkt uit een stukje, dat ik in „De Heraut“ van deze week vind en dat met blijkbaar instemming overgenomen werd uit de „Utrechtsche Kerkbode“. Het gaat over een artikel van prof. dr J. Ridderbos in het „Geref. Theol. Tijdschrift“ van Mei j.l. Ik heb er aanstonds op geantwoord, maar daar er in Juni geen plaats meer was in dit tijdschrift, zoo was prof. R. zoo vriendelijk mij plaats voor een volgend nummer toe te zeggen. Ik heb er in mijn antwoord prof. Ridderbos op gewezen hoe hij in zijn artikel verzuimde onderscheid te maken tusschen de soort van gezag van den kerkeraad en dat van de meerdere vergaderingen, het eerste is oorspronkelijk, ambtelijk, rechtstreeks, het tweede secundair, afgeleid, niet ambtelijk. Dat verdoezelen van verschil in soort van gezag betreur ik in het artikel van prof. R. in „Geref. Theol. Tijdschrift“ van Mei j.l. Hij is niet

de eenige, die dit doet en dat niet onderscheiden brengt de verwarring. Maar zonder mijn antwoord op prof. R.'s artikel af te wachten, schrijft de „Utrechtsche Kerkbode“, en „De Heraut“ neemt het gaarne over. „Prof. R. zegt — zoo wordt in dit stukje aangehaald —: „Wij erkennen in de Kerk geen ander gezag dan dat van Christus, die in Zijn koninkrijk ambt de Kerk regeert. Daarom heeft de vraag ambtelijk of niet ambtelijk in den door Dr v. L. bedoelden zin m.i. geen realiteit. Bij kerkelijke vergaderingen is de beslissende vraag, of haar regeerende arbeid een uiting is van Christus' arbeid.“

Dat de Koning der Kerk op verschillende manieren en door verschillende middelen en instrumenten Zijn Kerk regeert is duidelijk. Dat betwist niemand. Maar het gaat er in het geschil over of die middelen allen gelijk zijn, of het overal hetzelfde soort van gezag is, dat de Koning instelde in Zijn Kerk. Men mag het ambtelijk karakter van den kerkeraad, blijkens de H. Schrift hem en hem alleen gegeven, niet verdoezelen als in de aanhaling van prof. R. geschiedt, en soortgelijk maken met het afgeleide, niet ambtelijke gezag der meerdere vergaderingen. En zeggen: Christus doet toch door beide zijn arbeid in de regeering der kerk. Ja, maar op verschillende wijze.

Dit laatste zullen we vasthouden. Daar hangt hier alles aan. Als het gezag der meerdere vergaderingen soortgelijk is als dat van den kerkeraad (wat het naar de H. Schrift niet is), dan kan men de hiërarchie niet ontkomen. Gelijk ik meen in mijn brochure aangetoond te hebben.

Ook stelt men de zaak niet juist voor, als men zegt als in dit door de pers wandelend stukje van de „Utrechtsche Kerkbode“ geschiedt, „Dr v. L. zegt — zoo heet het in het stukje — de meerdere vergadering heeft een goddelijk recht op gezag, maar ze ontvangt het gezag pas doordat de kerken het haar toekennen.“ (Dit heet een aanhaling van mij te wezen, waar zeg ik het zó? v. L.) „Prof. Ridderbos — zoo gaat het rondwandelend stukje door — zegt: De meerdere vergadering bezit haar gezag zoodra zijzelf er is. De Generale Synode ontleent haar gezag niet aan de K.O., maar de K.O. ontleent het hare aan de synode.“ Hier weer dezelfde verwarring. Hier worden dingen tegenover elkaar gesteld, die niet tegenover elkaar staan.

Ik zeg het zó: De meerdere vergaderingen hebben krachtens goddelijk recht haar eigen afgeleid, confoederatief gezag (zooals dat in elke confoederatie de confoederatie over een der leden heeft). Dat is heel ander gezag dan het gezag, dat een lid van dien bond in eigen kring heeft.

En natuurlijk de meerdere vergaderingen zoodra zij er zijn, hebben dat afgeleide, beperkte, confoederatieve gezag. Zeker, het gezag van de K.O. rust daarop. Maar het is evenzeer waar, dat in die K.O. de groote lijnen getrokken zijn door de zelfstandige kerken voor wat de beperkte, afgeleide taak is van de confoederatie. Natuurlijk op grond van Gods Woord getrokken, en als zoodanig door stipulatiën aan de meerdere vergaderingen opgedragen. Zoo verston ook Dr A. Kuiper het. Zie mijn brochure, p. 30.

Mag ik de broeders vragen geen onjuiste voorstellingen te geven van wat ik zeg, de brochure te lezen, en de argumenten te beantwoorden? Waartoe ook prof. Greijndanus hen reeds een en ander maal opwekte. Waarom gaan de broeders niet op die argumenten in?

J. VAN LONKHUYZEN.

De Kleine Catechismus van Zacharias Ursinus. (IV.)

23. *Waarom zegt gij: ontvangen van den Heiligen Geest en geboren uit de maagd Maria?*

Omdat mij door Gods Woord geleerd wordt, dat Gods Zoon de menschelijke natuur uit het vleesch en bloed van de maagd Maria, door de werking des Heiligen Geestes op zoodanige wijze heeft aangenomen, dat Hij tegelijk waarachtig God (hoedanig Hij van eeuwigheid geweest is) en de waarachtige Zoon van David is, ons Zijnen broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde; en door Zijn volmaakte gehoorzaamheid mijn zonden voor Gods aangezicht bedekt.

24. *Waarom moest Christus een waarachtig mensch zijn?*

Omdat de gerechtigheid Gods vorderde, dat de menschelijke natuur, die gezondigd had, voor de zonde zou voldoen.

25. *Waarom moest Hij tegelijk waarachtig God zijn?*

Opdat Hij den last van den toorn Gods tegen de zonden van het gansche menschelijke geslacht zou kunnen verdragen en ons de gerechtigheid en het eeuwige leven zou kunnen wedergeven.

26. *Wat gelooft gij aangaande Christus' lijden?*

Dat alle folteringen en smaadheden, die Hij naar ziel en lichaam heeft verduurd, daarenboven het gevoel en de ontzetting van Gods toorn, ondragelijk voor alle schepselen, de eenige en voldoende offerande zijn, waardoor Hij mij en allen, die gelooven, van den eeuwigden dood heeft verlost, en ons de vergeving der zonden, de verzoening met God, den Heiligen Geest, de gerechtigheid, en het eeuwige leven heeft verworven.

27. *Maar waarom heeft Hij onder Pontius Pilatus geleden?*

Opdat Hij onschuldig door het aardsche gericht verdoemd, ons van de verdoemenis van het Goddelijk gericht, die wij verdiend hadden, zou bevrijden.

28. *Waarom is Hij gekruist?*

Opdat Hij zou betuigen, dat Hij de Goddelijke vervloeking, waaraan wij onderworpen waren, op Zich heeft genomen; daar toch wie aan het hout hing, door God vervloekt was.

R.

G. B.